

Vrouwenrechten

Op 16 december 2012 stapten een 23-jarige studente fysiotherapie en haar gezelschap op de bus in Delhi, om na een bioscoopbezoek terug naar huis te gaan. Er zaten, de chauffeur meegeteld, zes mannen op de bus. Met zijn allen begonnen zij de jonge vrouw lastig te vallen. Toen haar vriend tussenbeide kwam, kreeg hij slagen en stompen en werd hij bewusteloos geslagen met een ijzeren staaf. De mannen sleurden de vrouwen naar de achterkant van de bus en verkrachtten haar, terwijl de bus bleef rijden. Toen de verkrachtingen en slagen en verwondingen een einde namen, gooiden de agressoren de beide slachtoffers uit de rijdende bus, de straat op. De vrouw overleed dertien dagen later aan haar verwondingen.

Er volgde een dusdanig hevige storm van protest in de media en op straat, zowel nationaal als internationaal, dat de regering de ernst van de toestand eindelijk voor het eerst toegaf. « *Het is inderdaad een schande dat, ondanks de vooruitgang die wij hebben gemaakt, het aantal gewelddaden en seksuele misdaden tegen vrouwen in stijgende lijn gaat,* » erkende de Indiase eerste minister Singh, in *New Delhi*.

Tijdens de protestacties kwam gelijkaardige feiten aan het licht in andere delen van het land. Twee maanden later veroorzaakte de aanranding van een 19-jarige studente in haar woning in Zuid Delhi opnieuw beroering in de hoofdstad. Een elektriciën die het meisje kende had zich met geweld toegang verschaft tot haar appartement en geprobeerd haar te verkrachten. Toen ze om hulp riep, duwde hij een ijzeren staaf in haar mond om haar het zwijgen op te leggen. Maar enkele burens hadden haar gehoord en snelden te hulp. Ze brachten haar naar het ziekenhuis. Mevrouw *Shiela Dikshit*, de leidinggevende minister van Delhi, zei openlijk dat « *Vrouwen zich niet veilig voelen in Delhi* ».

Misschien denkt u dat het hier om geïsoleerde incidenten gaat, maar dat is niet zo. Ik ken persoonlijk vele jonge meisjes en vrouwen die het slachtoffer zijn geworden van geweld, en ik heb zelf ook aan den lijve ondervonden hoe dit in zijn werk gaat. Toen ik 15 jaar geleden in

Geweld tegen vrouwen is in India dagelijkse kost.

een leprakolonie werkte is de melkboer eens om half twaalf 's nachts in mijn kamer binnengedrongen. Gelukkig was ik nog wakker en kon ik de kamer ontvluchten en mezelf in veiligheid brengen. Was ik een seconde later in beweging gekomen, dan had ik hetzelfde lot ondergaan als al deze jonge vrouwen.

Het *Werk der Broden* heeft het stuk grond waarop de *St. Anthoniusschool* vandaag staat indertijd gekozen omdat op die plek een 17-jarig meisje was verkracht, vastgebonden en gedood. Vandaag is het toneel van haar doodstrijd de speelplaats geworden voor de kinderen van onze school. Een eerbetoon aan een onschuldig jong meisje, om de volgende generatie beter te informeren en te zorgen dat zij voor hun rechten zullen kunnen strijden.

Sinds het incident op de bus zijn vrouwenrechten in India voorpaginanieuws. De overheid is op dit ogenblik antiverkrachtingswetten aan het opstellen. Velen hoopten dat de verontwaardiging zou leiden tot een verandering van de heersende cultuur. Dat is wat nu aan het gebeuren is met de strijd om een einde te stellen aan aloude illegaal gebruik: het ombrengen van ongeboren meisjes. De regering heeft onlangs maatregelen aangekondigd om ervoor te zorgen dat abortus omwille van het geslacht tot het verleden gaat behoren – een praktijk die in India elke dag 7.000 ongeboren meisjes het leven kost.

Niet zo lang geleden hebben wij « *Wereldtoilet-dag* » gevierd. Wist je dat 1 op 3 mensen niet beschikt over een veilig, schoon privaat toilet? 1.1 miljard mensen doen hun gevoeg in open lucht. De meeste van hen wonen in landelijke gebieden.

De ontlasting op het open veld veroorzaakt besmettelijke ziekten zoals cholera, die dodelijk zijn. Dat is één aspect. Maar er is ook het dagelijks ongemak waarmee zij te kampen hebben, en wat als ze ziek zijn, als er bezoek komt, als het regent en koud is ?

Idrisha heeft 5 kinderen. Ze had tot voor kort geen toilet. Toen kreeg ze een lening van het SHG om er een te plaatsen. « *Naar het toilet gaan op het open veld vond ik altijd al vernederend. Toen mijn kinderen opgroeiden voelde ik dat nog scherper aan. In noodgevallen gebruikten we een pot, waar we as in schepten om hem droog te houden. Ik kreeg altijd kotsneigingen van de geur, en als ik de pot was gaan legen op het veld had ik daarna de rest van de dag geen eetlust. Heel mijn gezin is zo blij dat we nu een toilet hebben.* »

Het verhogen van het bewustzijn dat private toiletten in de dorpen nuttig en nodig zijn is één van de taken van onze sociale werkers! Steeds meer mensen doen er iets aan en plaatsen een toilet. We hopen dat alle dorpsbewoners er op een dag een zullen hebben !

De technologie van de echografie heeft zowat alle uithoeken van het land bereikt, is betaalbaarder geworden en ligt dus binnen ieders bereik. Om die reden was dat hele scenario van abortus-omwille-van-het-geslacht nog in frequentie toegenomen. Maar er is nu nieuwe hoop dat het draagvlak voor de abortus van meisjes aan het afkalven is. De regering van *Rajasthan* heeft aangekondigd dat een aantal van de dokters die abortussen hebben gepleegd op basis van het geslacht, zullen gestraft worden. Een 100-tal dokters zal tot 5 jaar opgesloten worden voor het plegen van abortus omwille van het geslacht.

Onlangs kwam de BBC met het volgende verslag naar buiten:

« *Bijna een kwart van de Indiase parlementsleden riskeren vervolging.* » Dit geeft duidelijk de kwaliteit van het leiderschap aan: leiders die zijn verkozen om het volk te dienen, plegen misdaden en geraken daar ongestraft mee weg. Dat is onlangs erger geworden in India. De publieke sector is vreselijk corrupt geworden. Wanpraktijken en corruptie zijn wijd verbreid en zowat iedereen krijgt ermee te maken.

De bewustwording neemt toe en er wordt heftig tegen geprotesteerd. Maar het protest is niet georganiseerd: er is nog geen sterke leider opgestaan die zelf onberispelijk is en die een visie uitdraagt voor de toekomst.

Toch komen de mensen op straat om te eisen dat de regering strenge maatregelen tegen verkrachting neemt – maar als die wetten er eenmaal zijn, zullen ze dan ook toegepast worden ? Of zullen de schuldigen weer ongemoeid blijven, zoals zo vaak gebeurt ? Nu de nationale verkiezingen naderen wil de regering de stemgerechtigden paaien. Daarom doet ze nu alles om stemmen binnen te rijven. Voor de onschuldige slachtoffers is er nog een hele weg af te leggen, maar doet deugd te zien dat het bewustzijn groeit en dat zich steeds meer stemmen verheffen tegen deze misdaad.

Vrouwen zijn fysiek nu eenmaal zwakker, ze kunnen zich niet weren tegen dit soort onvoorziene agressie en velen zijn wellicht nog beschaamd om er openlijk voor uit te komen. Deze misdaden zullen dan ook nog wel een tijdlang grotendeels verborgen blijven, omwille van het stigma dat kleeft aan de slachtoffers die gerechtigheid eisen.

Laten we hopen dat dit meisje niet voor niets heeft het leven heeft gelaten en dat haar generatie zal doorgaan met de strijd.

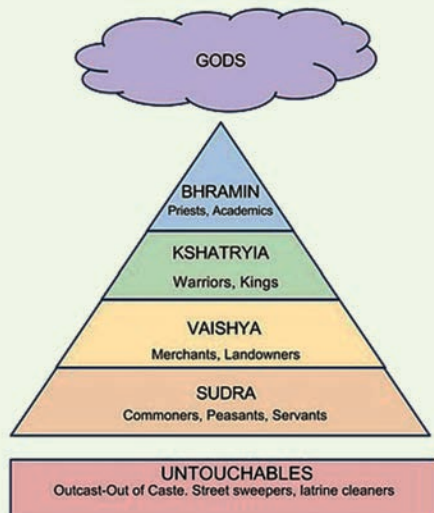
Internationale Vrouwendag

Tegen deze achtergrond hebben onze mensen in *Asmoli* de viering voorbereid van de vrouwendag, op 8 maart. In verschillende dorpen werden speciale programma's georganiseerd ter promotie van vrouwen-emancipatie en bewustwording van de actuele gebeurtenissen. In elk dorp hadden vrouwen verschillende items voorbereid die op deze dag aan bod kwamen. Er namen enkele honderden vrouwen aan deel.

Vasanti uit Bela: « Voor ik Jena (van het Werk der Broden) leerde kennen, speelde mijn leven zich uitsluitend af in mijn huis. Ik kwam zelden of nooit buiten. Nu heb ik een sociaal leven. Ik heb vriendinnen met wie ik over allerlei zaken spreek en mijn wereld is veel groter geworden. Ik ben blij dat ik kan lezen en schrijven. Dat heeft mijn leven sterk veranderd. Het leven dat ik nu leid is een heel nieuw leven.»

Lakshmi Mittal

Het verwonderde me niet dat de mensen mij vragen stelden over Lakshmi Mittal want er wordt veel over hem gesproken sinds hij besloot om de staalfabriek in Luik te sluiten. mensen vragen zich af of het misschien zijn godsdienst was die hem ertoe aanzette om zoveel mogelijk rijkdom te vergaren. Hoewel hij stamt uit een kaste van zakenlui geloof ik niet dat het zijn godsdienst is die hem hiertoe aanzet. Er komen net zo goed ook dichters en filantropen voort uit de *Vaishya* kaste.

Tijdens de Vrouwendag kregen vrouwen informatie over de beste manier om te reageren in bepaalde situaties.

Hoewel Mittal van Indiase oorsprong is, verkoos hij naar Engeland te emigreren, zoals zo vele Indiërs. Hij woont in Londen. Mittal vertegenwoordigt weliswaar een realiteit : dat er vele zeer rijke mensen zijn in India, terwijl de grote meerderheid de eindjes nauwelijks aan elkaar kan knopen. Wie India een beetje kent zal het zeker met mij eens zijn als ik zeg dat India nu eenmaal een land is van extreme contrasten.

Het Hindoeïsme verdeelt de mensen in 4 grote kasten : **Brahmins**, de priesterkaste, de top van de hiërarchie, **Kshatriyas**, de strijders, tweede in de hiërarchie, vervolgens de **Vaishyas**, de handelaars en de **Sudras**, de lagere kaste. Ten slotte heb je nog de onaanraakbaren, de onderkaste, de dalits. Er zijn nog vele onderverdelingen binnen deze kasten.

In het Hindoeïsme in het algemeen aanbidden de mensen hun god(en), en de verlossing is hun beloning voor goed gedrag ten opzichte van de god. Je naaste heeft er niet echt iets mee te maken. Terwijl in het christendom 'goed zijn' betekent dat je ook deelt met je naaste en om hem geeft. Broederlijk delen is daar het ordewoord.

Farmer's clubs

India is een landbouwland, waar zo'n 60% van de bevolking rechtstreeks of onrechtstreeks afhankelijk is van de landbouw. Naarmate het land door erfeling in steeds kleinere percelen

Elke groep bestaat uit 10 tot 20 boeren.

werd verdeeld werd het moeilijker om van de landbouw alleen te leven. De landbouwers zijn ongeschoold en ongeschoolde manuele arbeid is slecht betaald. Het aantal zelfmoorden bij boeren in India stijgt. Naar schatting maken in India 7 landarbeiders op 100.000 een einde aan hun leven.

Het Werk der Broden is zich bewust van dit groeiende probleem en heeft dan ook besloten om in ons projectgebied in te grijpen en de boeren te helpen. We hebben hen geraadpleegd en besloten om « *Kisan Clubs* » op te richten (*Kisan* = landbouwers). Elke groep bestaat uit 10 tot 20 boeren. Elke groep wordt geregistreerd bij de lokale bank die wordt gesteund door de *National Bank for Rural and Agricultural Development* (NABARD). Nabard heeft een ondersteuningsplan voor de boeren uitgewerkt, met opleidingen en leningen die ter beschikking zijn voor alle geregistreerde groepen.

Het Werk der Broden heeft de laatste 6 maanden 5 *Kisan Clubs* van 60 landbouwers geregistreerd. Zij worden allemaal gevormd door NABARD. Als ze financiële steun willen voor hun landbouwbedrijfje, dan kunnen ze een lening krijgen van de bank. De meststof 'Vermicompost', die wordt gemaakt door regenwormen die koeienstront te eten krijgen, is de grootste hulp voor de boeren, want ze maakt het land weer vruchtbaar en verbetert de hoeveelheid en de kwaliteit van de oogst.

Sunil, één van de leden, zegt : « *Hoewel ik wel had opgemerkt dat ik jaar na jaar*

telkens meer kunstmest moest gebruiken om dezelfde oogst te verkrijgen, wist ik niet dat deze mest de kwaliteit van de grond aantastte en ook niet dat de chemische bestanddelen ervan door de planten en de vruchten worden opgenomen en onze gezondheid schaden. Ik ben blij dat er een andere methode bestaat zodat we aan biologische landbouw kunnen doen. Ik ben nu vermicompost aan het gebruiken om de kwaliteit van de grond te vrijwaren en om gezond voedsel te produceren. »

Sunil herinnert zich zijn gelukkige jeugd in het ouderlijk huis, waar hij met zijn grootouders, zijn ouders en 4 ooms, en alle neefjes en nichtjes onder één dak woonde: de gezinnen van zijn ouders, de ooms en de grootouders, maar waar elk gezin wel een aparte keuken had. Samen bewerkten ze het familiebezit en de opbrengst werd beheerd door de grootvader. Elk van diens zoons kreeg wat hij nodig had voor de dagelijkse behoeften van zijn gezin. De grootouders verdeelden het land tussen hun 5 jongens, en zij verdeelden hun land vervolgens onder hun kinderen. Het stuk grond dat Sunil kreeg is 3 *bighas* groot (ongeveer 1 hectare), wat niet volstaat om met een gezin van 5 mensen van te leven. Zijn vrouw zit in één van onze zelfhulpgroepen. Zij heeft een lening gekregen om een buffel te kopen en nu leven ze van de opbrengst van het land en de buffel. Sunil zegt : « *Ik doe al wat ik kan om mijn gezin te onderhouden, maar ik zie geen betere toekomst in de landbouw in het verschiet voor mijn kinderen. »*

Molly Sebastian

Inwijding van een « *Kisan Club* ».

Verantwoordelijk uitgever : M. Valentin, A. Delzennestraat 9, 7800 Aat

BIC : CPHBBE75 — **IBAN** : BE90 1262 0485 0532

(Fiscaal attest, 40€ min.). **Werk der broden** vzw,

A. Delzennestraat 9, 7800 Aat. <http://www.WerkDerBroden.org>